HERMENEGILD
MĘCZENNIK
TRAGEDYA

Od Prześwietnej Młodźi w Akademii Wileńskiey Soc: JESU
na widok

DANA.

Roku 1754. *Dnia* *Mieśiąca Lutego.*



Argument.

HErmenegild Leowigilda Krola Gotow syn starszy wyprzyśiągszy śię błędow Aryańskich, Katolicką Wiarę świętą przyjął, ktorey gorliwośćią uniesiony, przećiw Oycu woynę podniozszy, bronić, nieostrożnie ważył śię, przyłączywszy do śiebie Grekow, ktorzy pod te czasy Hyszpanią plądrowali. Ale przez zdradę Grekow przegrawszy bitwę (*na ktorey przez wzgląd na Oyca sam nie był przytomny; lecz w bliskim na ten czas na modlitwie zostawał* Kośćiele) sam dobrowolnie na Krola y Oyca łaskawosć zdał śię. Leowigild Oćiec y prożbami y groźbami uśilnie śię starał Syna do Aryańskiey sekty nazad odćiągnąć, lecz, gdy nie mogł statku jego zwyćiężyć, głowę mu ućiąć kazał. *S. Grzegorz Wielki, S. Grzegorz Turoński &c.*

OSOBY.

Leowigild Krol Gotow.
Hermenegild Leowigilda syn starszy.
Rekared Leowigilda syn młodszy.
Walamir Hermenegilda przedtym nauczyćiel.
Sygeryk Hetman woysk Gockich ze krwi Krolewskiey.
Agilf pierwszy Senator.
Glaurus Hetman woysk Greckich.
Narses Poseł od woyska Greckiego.
Gundemar- } Pierwśi z Rycerstwa.
Menryk- }

AKT PIERWSZY.

Scena I. Narses Hermenegilda do prętkiey potyczki zapala.
Scena II. Walamir z pustyni przychodźi do Hermenegilda, potyczkę z Leowigildem

Leowigildem rozradza.

Scena III. Menryk o Młodźieńcu niewiadomym w łowieckim ſtroju, świadomym wſzyſtkiego, co śię w przećiwnym obożie dźieje, przychodzącym do Hermenegilda, znać daje.

Scena IV. Hermenegild Brata Rekareda poznaje, ktory go, aby ſzedł do Oyca y onego przeprośił, namawia.

Scena V. Glaurus, przed Hermenegildem na Walamira, że Greckiego Zołnierza od prętkiey potyczki wſtrzymuje, uſkarża śię.

Scèna VI. Narſes z innemi na Hermenegildźie, aby potyczkę, bez odwłoki ſtoczył, wymagają.

AKT DRUGI.

Scena I. Rekared po ſtoczoney potyczce troſkliwie śię pyta o Braćie Hermenegildźie.

Scena II. Sygeryk znać daje, że Hermenegild przez wzgląd na Oyca, nie chcąc ſam w oſobie ſwojey być na batalii, w bliſkim Kośćiele na modlitwie zoſtaje.

Scena III. Rakared za Hermenegilda przepraſza Oyca, y onego jedna Hermenegildowi.

Scena IV. Hermenegild ſam Oyca Leowigilda przepraſza y ſerce jego ku ſobie nakłonione znayduje.

Scena V. Leowigild Ociec wzajemnie śię dopomina, aby to uczynił Hermenegild dla niego, o co go prośić będźie. To jeſt: aby powroćił do ſekty Aryańſkiey. Hermenegild nie przyſtaje na to. Oćiec zagniewany Syna pod ſtraż daje.

Scena VI. Hermenegild na tak nagłą odmianę ſerca Oycowſkiego ubolewa, oraz wſzyſtko za Chryſtuſa ćierpieć poſtanawia.

AKT TRZECI.

Scena I. Walamir Agilfa namawia, aby złożył nienawiść ku Hermenegildowi.

Scena II. Leowigild śię naradza z Sygerykiem y Agilfem. Sygeryk Hermenegildowi jako ſtarſzemu Synowi choćiaż Katolickiey wiary S. trzymającemu śię, przyſądza Kroleſtwo; Agilf młodſzemu dla Aryańſkiey ſekty, Rekaredowi toż Kroleſtwo ſpuśćić radźi.



na III. Leowigild Hermenegilda miedzy Koroną y mieczem poſtawiwſzy, jedno z tego dwoyga obierać każe. Hermenegild miecz za wiarę S. ſobie obiera. Więzy nań wrzucają.

AKT CZWARTY.

…na I. Rekared Sygeryka ſtrofuje, że przed Krolem Hermenegilda nie broni, ale z niego o zawźiętośći Agilfa przećiwko Hermenegildowi wiadomość bierze.

Scena II. Rekared, widząc Hermenegilda w łańcuchach, czyni nad nim politowanie. Hermenegild Rekareda od błędow Aryańſkich łagodnie odćiąga.

Scena III. Rekared dźiwi śię ſtatkowi Hermenegilda, y żeby dla wiary, ktora tak mężnemi y ſtatecznemi czyni, nie traćił Krolestwa, poſtanawia udać śię, że on za Hermenegildem do wiary S. przyſtępuje.

Scena IV. Leowigild Rekareda ſyna Krolem chce czynić, ale on, że przyjedneyże wierze z Hermenegildem ſtoi z tym śię przed Oycem oświadcza.

Scena V. Agilf radźi Krolowi, aby ſprowadźił do kośćioła Aryańſkiego Hermenegilda, choć dla pozoru tylko ſpołecznośći jego z Aryanami, przez coby Rekareda mogł przy Aryańſkiey religii utrzymać. Do czego radźi zażyć ſamego Walamira, aby Hermenegilda na to nakłonił. Inaczey aby obadwa śmierćią karani byli.

Scena VI. Agilf dobrze wiedząc o ſtatku tak Hermenegilda jako y Walamira, (*nad Kośćiołem Rzymſkim za odłączenie śiebie od ſpołecznośći wiernych*) zemſtę na Hermenegildźie y Walamirze wypełniac poſtanawia.

AKT PIĄTY.

Scena I. Walamir, ktoremu przykazano, aby Hermenegilda przywiodł do tego, żeby ſzedł do Kośćioła Aryańſkiego, zdradliwą radę Agilfa poznaje.

Scena II. Walamir, miaſto namowy do Aryańſkiego zboru, Hermenegilda w dawnym przedśięwźięćiu umacnia.

Scena III. Agilf do Kośćioła Aryańſkiego na rozkaz Krolewſki Hermenegilda chce prowadźić. Hermenegild go ſłowy gromi. Agilf Walamirowi śmierćią groźi.



Scena IV. Walamir ſam z ochotą na śmierć bieży.

Scena V. Hermenegild mężnie śię odważa na śmierć.

Scena VI. Zleca Zołnierzowi Hermenegild, aby oſtatnie pożegnanie Zenie Ingundźie, y Synowi odnioſł, imieniem jego.

Scena VII. Leowigild zleca Agilfowi, aby śię dowiedźiał, czy nie maſz jakich rozruchow w obożie, ktorychby był przyczyną Hermenegild, aby był o to karany.

Scena VIII. Leowigild ſam namawia Hermenegilda, aby z nim ſzedł do Aryańſkiego Kośćioła, ale darmo.

Scena IX. Agilf zmyśla, iż woyſko z wieśći: że obadwa Synowie Krolewſcy wiarę S. przyjęli, w pomieſzaniu zoſtaje; obawiać śię zatym trzeba, żeby Sygeryk, abo kto inny o Krolestwo śię nie kuśił. Leowigild Hermenegilda na śmierć ſkazuje.

Scena X. Oćiec Leowigild biedźi śię z wrodzonym ku ſynowi affektem.

Scena XI. Sygeryk znać daje, iż całe woyſko (*co było za ſtaraniem Rekareda*) przyczynia śię za Hermenegildem, y onego, w jakieykolwiek wierze zoſtaje, za Krola prośi. Krol co prędzey poſyła, aby żywego Hermenegilda nazad ſtawiono.

Scena XII. Leowigild dowiaduje śię od Walamira o śmierći zadaney Hermenegildowi, z czego wielkim żalem zdjęty, w zapalczywość na wiarę Katolicką wpada, Agilfa od siebie odgania.

Ad M. D. G. B. V. M. Honorem.

